

האדרמה מתחמיות האש והשמש, ומוריד הקדוש ברוך הוא הרים על הארץ ומקרר האדרמה, ומסיע את החמיימות שמולטה, וזה וזה מולדדים ומאמיכים את הארץ. ואת כלם ברא הקדוש ברוך הוא לטעלת בני הארץ.

רבי אבהו ורבי חייא ורבי נטע היו הולכים בדרכם. אמר רבי נטע, לא תהיתם על בעלי המשנה הלו, שגורת פיהם גוררת מלאים קדושים? ואני זכרתי מה שאמר, שהרי השם נאצל אוורו מזיו האספקלריה שלמעלה, והאורה זו אינה שלו. משמע שבחוב (בראשית) יהיו מארות, היה לו מר לומר יהיו אורות, מה זה מארות? אמר רבי זירא, מן אורות, מ' תוספת לשם, כלומר מן אורות, והتابה היא אורות.

אמר רבי חייא, אל תהמתה עלי, שהרי תורתה נאצלה מן החכמה שלמעלה, והשם נאצלו מאותו הרקע העליון שעיל ראש המתאות, וכמו זה, בשסתפל, כל מה שלמעלה ולמטה נאצלו זה מזה וזה מה, והקדוש ברוך הוא על הפל, ומפסה כבודו מתחלים להיות נאצלים זה מזה, וכפסה הפבוד מפונו, וכולם באנן חשבים לנgeoו. וזה שבחוב (וניאל ד' וככל ד' זירי הארץ) כאלו לא חשבים.

אמר רבי אבהו, שלא היה לך זה קשה, שהרי הראש שלנו להבדיל, מתחילה בראשונה לפמד את התויה לתרגם, וסתורמן לסתורנים לו, והסתורנים לו לסתורנים לו. נמצא, שפה אשר מסתירים בשער, שבלם תלויים מן הראש. וכמו זה תמצא לטעלה ולכל העולמות.

ואמר רבי אבהו, משה נשא נאצל מהזיו העליון, יהושע נאצל

הקדוש ברוך הוא המים על הארץ ומקרר האדרמה, וסיע לחמיותה דמתה. ובאי והאי, מולידין מצמיחין לא רעה. וכללו ברא קודשא ברייך הוא לטעלתה דברי נושא.

רבי אבהו, ור' חייא, ור' נטע, והוא אולי באורה, אמר רבי נטע, לא תהיתון על אלין מאריהן דמתניתא, דגוזרת פומחהן כגוזרת מלאכין קדיישין. ואני דכירנא מה דאמרו, דהא שמשא אתה אל נהיorthה מזיו אדאסקלרייא דלעילא, והאי נהירותא לאו דיליה הוא. משמע דכתיב יהי מארות הוה ליה למימר יהיו אורות, מי מאורות. אמר רבי זירא, מן אורות, מ' תוספת, לשמש. כלומר, מן אורות, ותיבותא הוא אורות.

אמר רבי חייא, אל תהמתה עלי, דהא תורה אתה אל מחייבתא דלעילא, ושמייא אתה אל מה הוא רקיע עילאה דעל ריש חיotta, וככאי גונא, פד תפбел, כל מה דלעילא ותפא, אתה אל דא מן דא, ורק דא מן דא, וקודשא ברייך הוא על כל פלא. ומן כורסי יקנעה שרייאן לאתאל דא מן דא, וכורסי יקרא מגיה, וכללו בלא חשיבין לקבלה. הדא הוא דכתיב, (וניאל ד' לט) וכל דידי ארעה כלל חשיבין.

אמר רבי אבהו, לא תקשי לך hei, דהא רישא מינן בהבדל, שרי בקדמיתה למלעתא באורייתא לתרוגמן, ותורגםנא (דף כ ע"א) לדסמייל לייה, ודסמייל לייה, לדסמייל לייה. אשתקה, דבד מסתומים שמעתא, דכללו תלין מן רישא. וככאי גונא תשבח לעילא, וכללו על מלין.

ואמר רבי אבהו, משה, אתה אל מזיו עילאה. יהושע, אתה אל ממשה. זקנים,